

THE COST OF A GENERATION

Carrying the Name Forward

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: CIJENA JEDNE GENERACIJE

Danas nije bio dan kao svaki drugi. Bio je to odsječak vremena u kojem sam oplakivao odsutnost svojega oca. Razmišljao sam, mislio na svojega djeda i u mislima sam im obojici postavio jedno jedino pitanje: zašto ste me ostavili sama da čuvam nasljeđe obitelji Frega i njezino ime pretvorim u generaciju?

Moja snaha Sharon ponudila mi je rame za plakanje. Tješila me, svjesna da ono što je stajalo preda mnom nije bio ni lak ni složen zadatak, ni genijalan potez ni čin kreativnosti, nego, zapravo, nemoguća misija. A do tada sam i sam to shvatio.

Osjećao sam se kao da mi je povjereno da to nosim dalje, počevši od tegoba djedova života, četrdeset godina rudara, i očeva života, četrdeset godina prodavača. Što se mene tiče, osamnaest godina svojega profesionalnog života posvetio sam majci kojoj sam se uvijek divio i koju sam uvijek poštovao i od koje sam primio svaku lekciju koju jedan život može ponuditi: lekcije koje su bile potrebne da postanem ono što sam danas, premda nemam pojma tko ću postati sutra.

Ona je Majka GILLETTE.

Onda sam ponovno osjetio onu poznatu ruku na ramenu, onu koja me vodi i gura prema nezamislivim stvarima: jedna audiosnimka na mrežnoj stranici, zatim dvije za prve testove, zatim pet da vidim može li sustav izdržati, zatim deset, na više jezika, da govorim ljudima.

I čemu sve to?

Amerika je bila moj dom, iako u ovom trenutku još nisam odabrao točno odredište. Francuska je bila dom obitelji djeda Campa.

Indija je bila rodno mjesto globalnog čelnika brenda, pionira koji je slijedio toliko

Amerikanaca prije sebe.

Brazil je, s druge strane, ponudio najbolju ženu koju je mogao dati i pomogao da se brend rođen za muškarce i njima posvećen pretvori u istinsko priznanje ženama nakon sto trideset godina povijesti. Uostalom, gotovo uvijek žene donose odluke o kupnji, i bez njih ništa od ovoga danas ne bi bilo moguće.

I napokon Italija, sa svojim mandolinama i gitarama, instrumentima najomiljenijima za serenade pod balkonima, izvođene na zahtjev ljubavnika. A redatelji tih serenada uvijek su bila ista dvojica: moj otac i moj djed.

Nezaboravni Frege.

Gledao sam njihove fotografije i nastavio plakati. Srećom, bio sam sam, jer su gosti otišli na more.

Onda je došlo iznenađenje dana: postaviti na stranicu Contact osmominutni video sebe, bez zvuka.

Ali što je to značilo?

Nisam to uspio shvatiti, a možda to i neću shvatiti odmah. Ali siguran sam da ću shvatiti poslije, kao što se često događa.

U međuvremenu sam napustio glazbu s YouTubea koja me godinama pratila za stolom i od danas umjesto nje slušam glazbu sa svoje mrežne stranice. Postala mi je neobično poznata, kao da sam je oduvijek znao, gotovo kao da se želim uvjeriti da je to himna posvećena onima kojih više nema.

---

*Zbogom, moji stari.
Ferdinando*